

Hồi 38

Giương Đông Kích Tây

Ba thầy trò Thân Lậu Ma Cơ sau khi đi khỏi, Hoàng Y Thiếu Nữ ẩm ực nói: Phong ca, huynh không nên để đám người này dễ dàng đi như vậy, theo muội thấy chúng chắc không thay đổi tính nết đâu sau này sẽ còn tìm huynh sinh sự đó!

Tần Lâm Phong bình thần đáp:

- Chỉ cần huynh thật lòng cảm hóa bọn họ còn bọn họ có thái độ gì đối với huynh cũng mặc kệ.

Chàng dứt lời lại nói:

- Thanh muội lúc này Tây Phật Lam Sa không biết có tìm ra được tung tích Tổng Đàn Ngũ Âm Giáo chưa, theo huynh nghĩ chúng ta nên lập tức trở về Đồng Gia Bảo, ý Thanh muội thế nào?

Hoàng Y Thiếu Nữ lần đầu đến Giang Nam, rất thích thú phong cảnh nơi đây, đang muốn đòi Tần Lâm Phong dắt nàng đi chơi thêm mấy ngày nữa, nhưng lại nghĩ nếu bỏ qua đại sự tội của mình khó mà chuộc được, nên cũng lặng lẽ gật đầu.

Hai người xuống núi, trở về hồ nước tìm lại hai con tuần mã, rồi mượn một chiếc thuyền vượt qua Trường Giang, vừa lên bờ liền ra roi phóng ngựa lướt đi.

Hai người đang phóng nhanh như bay, thì triển khinh công, phóng vun vút trên đường cái quan.

[Thiếu một dòng]

- Du Bang chủ đi đâu đó!

Tần Lâm Phong lên tiếng chào hỏi, rồi dừng ngựa, bước xuống đất.

Thác Thiên Thần Quân lúc này vừa quay lại nhận ra chàng vô cũng mừng rỡ nói:

- Tần thiếu hiệp, lão phu cũng đang gấp đến Giang Nam để tìm thiếu hiệp không ngờ gặp được thiếu hiệp ở đây thật may mắn.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đã xuống ngựa, bước đến trước mặt Thác Thiên Thần Quân lên tiếng chào hỏi.

Tần Lâm Phong hỏi tiếp:

- Du Bang chủ có vẻ vội vã như vậy, không biết kiểm tại hạ có chuyện gì?

Thác Thiên Thần Quân vội đáp:

Chuyện này rất quan trọng chúng ta không lên chậm trễ, hãy vừa đi vừa nói chuyện!

Lão dứt lời, liền tục giục hai người lên đường.

Tần Lâm Phong vội nói:

- Xin Du Bang chủ cùng lên ngựa tại hạ!

Thác Thiên Thần Quân xua tay nói:

- Không, thiếu hiệp cứ lên ngựa cùng Hoàng Y Thiếu Nữ, Du mỗ chỉ đi theo một lúc sau khi nói xong hai vị cứ việc đi trước không cần đợi lão phu!

Tần Lâm Phong nài nỉ mãi không được, đành phải lên ngựa Thác Thiên Thần Quân lấy tay vỗ vào mông ngựa một cái, hai con ngựa hí lên một tiếng, lao bắn về phía trước!

Thác Thiên Thần Quân thi triển thân pháp, đi song song bên cạnh, rồi đem chuyện bắt gặp Giáo chủ Ngũ Âm Giáo mò được Lang Nha Bổng kể qua một lượt, rồi nói tiếp hẳn nhất định sẽ đến Viên Nhân Sơn để tìm kiếm báu vật võ lâm!

Tần Lâm Phong vội hỏi:

- Viên Nhân Sơn thuộc địa phận nào xin Du Bang chủ cho biết?

- Lão phu cũng không rõ lắm, Tần thiếu hiệp cứ trở về Đồng Gia Bảo nhất định sẽ biết!

- Vậy thì tại hạ xin đi trước!

- Đại sự là trên hết, thiếu hiệp cứ tự nhiên!

Thác Thiên Thần Quân vừa dứt lời, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ không hẹn mà cùng thúc chân vào bụng ngựa, hai con ngựa giật mình hí lên một tiếng dài, giậm nhanh bốn vó phóng đi như bay.

Thác Thiên Thần Quân vẫn tiếp tục thi triển khinh công, nhắm Đồng Gia Bảo lướt đi.

Lại nói Tần Lâm Phong vì chuyện cấp bách, trước giờ không biết gì về tung tích của Giáo chủ Ngũ Âm Giáo nay có chút manh mối, sao lại dám chậm trễ bỏ lỡ cơ hội, cho nên cả

hai liền phóng liên tục ngày đêm không nghỉ, vào một buổi sáng sớm hai người đã đến Đồng Gia Bảo.

Hai người vừa đến cửa bảo, chưa kịp xuống ngựa thì Châu Tổng quản hấp tấp chạy tới hỏi:

- Tần Thiếu Hiệp đến thật đúng lúc, bảo chủ cùng với Thần Châu Tam Tuyết đợi thiếu hiệp, mấy ngày không được, cho nên hôm qua đã lên đường đến Mộng Tiên Hiệp của Viên Nhân Sơn, trước lúc đi lại sợ thiếu hiệp không biết đường, nên mới dặn dò tại hạ ở đây chờ đợi.

Tần Lâm Phong vẫn không rời khỏi lưng ngựa hỏi tiếp:

- Châu tổng quản có biết đường đến Mộng Tiên Hiệp của Viên Nhân Sơn?
- Biết!
- Vậy mau đổi ngựa rồi chúng ta sẽ lên đường!
- Tuân lệnh.

Châu Tổng quản vừa dứt lời, gia đình đã giắt ra ba con ngựa, lại thấy Bát Diện Tỳ Hưu cũng cưỡi ngựa từ trong bảo phóng ra, vừa lên tiếng chào hỏi Tần Lâm Phong, vừa đưa chân thúc vào Châu Hồng, thì ra Thác Thiên Thần Quân mấy ngày trước đã sai Bát Diện Tỳ Hưu đến Đồng Gia Bảo đợi chàng.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ rời khỏi lưng hai con ngựa đã mệt nhoài vì lộ trình vừa qua. Hai người lên ngựa chỉnh đốn yên cương, rồi bốn người liền nhắm hướng Tây phóng đi.

Viên Nhân Sơn là một ngọn núi hoang vắng, ít có dấu chân người, đỉnh núi quanh năm mây mù bao phủ, trong núi rất nhiều hang động ăn thông với nhau, trong đó có một con đường hẹp rộng ước khoảng ba thước, con đường này sẽ dẫn vào một thâm cốc, địa thế hiểm ác, nơi đây chính là đường để vào Mộng Tiên Hiệp.

Bình thường, khu vực này rất hoang vắng, hiếm người lai vãng đến đây, nhưng sáng sớm ngày hôm nay không biết vì chuyện gì, lại xuất hiện một đám người trên con đường hẹp vào Mộng Tiên Hiệp, đám người này đang cãi cọ về một chuyện gì đó!

Nhóm người này phân thành ba tốp gồm có Thần Châu Tam Tuyết, Lão hủ Kim Ngao Đồng Không, tốp kia là lũ giáo đầu Ngũ Âm Giáo, cầm đầu là Hồng Bào Lão Nhân tiếp theo là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ, cùng với năm lão già mặc hoàng bào và mười hai tên hán tử áo lam, tổng cộng mười chín người. Tốp còn lại chính là kẻ thù mới của Ngũ Âm Giáo nhưng

lại là đồng minh với đám người Thần Châu Tam Tuyệt, họ là một đám tăng nhân Tây Vực dẫn đầu là Tây Phật Lam Sa, sau lưng có Hắc Bạch Nhị Kim Cương cùng với Ngân Diện La Hán tổng cộng bốn người.

Nguyên do cũng bởi Tây Phật Lam Sa lão không cần biết đến lý do gì, cứ nhắm Tân Chủ Đường chủ Ngũ Âm Giáo Hồng Bào lão nhân mà đòi cây Lang Nha Bổng, Hồng Bào Lão nhân cũng thừa nhận cây Lang Nha Bổng đã bị Giáo Chủ của lão lấy đi, bởi vì Lang Nha Bổng không có trong tay áo lão, nếu có muốn đòi cũng phải đợi giáo chủ của lão đến!

Tây Phật Lam Sa thấy không còn cách nào khác đành phải đứng đợi bên ngoài cốc!

Phong Tăng thì lại nhìn vào Mộng Tiên Hiệp để dò là tình hình, bất luận lũ người của Ngũ Âm Giáo có đồng ý hay không. Nên hai người cứ dằng dặc mãi chưa quyết định, lại sợ thì Ngũ Âm Giáo bày ra quả là đối gạt, nên chưa dám chen vào.

Tây Phật Lam Sa bước đi bước lại trước miệng cốc, bất chợt quay về phía Hoàng Bào Lão Nhân quát hỏi:

- Giáo chủ của các ngươi, hôm nay rốt cuộc có đến không?

Hoàng Bào Lão Nhân thân là Chủ Đường chủ, sao chịu nổi sự khinh miệt này, liền quát lớn:

- Giáo chủ đã nói là tới, tin hay không tin tùy ngươi, việc gì phải truy vấn mãi thế!

Tây Phật Lam Sa không buông tha, hỏi luôn:

- Vậy lúc nào hấn đến?

- Việc này không nói được?

- Ta bắt ngươi phải nói!

Tây Phật Lam Sa dứt lời, song chưởng giở lên quét ra tức thời!

Hoàng Bào Lão Nhân liền đưa chưởng nghênh tiếp:

"Bùng!" một tiếng chấn động mặt đất.

Cả hai dùng có bốn thành công lực, nhưng vẫn bị chưởng lực của đối phương làm lắc lư thân mình mấy cái!

- Tiếp thêm một chưởng của ta!

Tây Phật Lam Sa giơ chưởng lên, đang định quét ra!

Lão Hóa Tử liền tiến lên ngăn lại nói:

- Ta nói hòa thượng nhà ngươi, bây giờ không phải là lúc đấu chồông, cứ đợi giáo chủ của lão tới rồi sẽ tính!

Tây Phật Lam Sa trợn mắt quát:

- Vậy phải đợi đến trùng mắt?

Lão Hóa Tử thấy thái độ hung dữ của lão, liền nhượng bộ nói:

- Đợi hay không là tùy ngươi, Hóa tử ta có lời khuyên ngươi, ngươi bất tất phải nóng giận như vậy!

Tây Phật Lam Sa thấy đã trút giận lầm đối tượng, này lại nghe những lời êm dịu này nên cũng nín lặng, không lên tiếng!

Đang lúc này, bỗng vang lên tiếng vó ngựa chóp mắt đã thấy bốn con ngựa mã đang tiến lại gần. Bốn con ngựa tiến đến bờ suối chắn ngang đường vào cốc, rộng khoảng bốn trượng liền dừng lại.

Quần hùng lúc này nhận ra Tần Lãm Phong, Hoàng Y Thiếu Nữ, Châu Hồng và Bát Diện Tỳ Hưu.

Bốn người xuống ngựa, phóng mình vượt qua suối. Tần Lãm Phong tiến đến chào hỏi Thần Châu Tam Tuyệt, rồi quét mắt một vòng khắp xung quanh, nhận ra Hoàng Bào Lão Nhân, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao vẫn chưa thấy giáo chủ của các ngươi đến?

Hoàng Bào Lão Nhân lần trước ở Ngũ Tiên Sơn đã được lãnh giáo công lực của chàng, nay bất chợt thấy chàng xuất hiện, cũng thâm kinh hãi, biến sắc đáp:

- Ngươi yên tâm đi cứ việc đợi chút nữa khắc biết.

Tần Lãm Phong lại quay về phía Phong Tăng hỏi:

- Phong bá bá, sao chúng ta không vào Động Tiên Hiệp cốc đi xem xét tình hình?

Phong Tăng đưa tay chỉ lữ người Ngũ Âm Giáo nói:

- Chúng ta cũng muốn vào đó, nhưng bọn chúng không chịu rời khỏi đây, không biết chúng có âm mưu gì? Đành phải đứng đây để giữ chân chúng, ngộ nhỡ trúng phải quỷ kế!

Tần Lãm Phong nghe đến đây, đưa mắt nhìn lữ người Ngũ Âm Giáo một lượt, rồi quay đầu nói với Phong Tăng:

- Báu vật võ lâm đang ở trong cốc, bất luận chúng có âm mưu gì, chúng ta cũng phải vào đó điều tra một chuyến!

- Không sai!

Phong Tăng quay mặt về phía mọi người thương lượng một lát, mọi người ai cũng đồng ý với ý kiến của Tần Lâm Phong, duy chỉ có đám người Tây Phật Lam Sa vẫn không chịu.

Lão nói:

- Các ngươi cứ vào trước, để ta ở đây canh chừng chúng cho!

Hoàng Bào Lão Nhân mặt vẫn bình thản tuyệt nhiên không mở miệng!

- Được! Vậy để bọn tại hạ vào trước.

Tần Lâm Phong dứt lời liền dẫn đầu, tiếp theo là Hoàng Y Thiếu Nữ cùng với đám người Thần Châu Tam Tuyệt men theo con đường chật hẹp để vào cốc!

Hoàng Bào Lão Nhân thấy cảnh tượng này tuy ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã có chút hoảng sợ!

Lão đưa mắt thấy đám người Tần Lâm Phong đã vào hết bên trong, không dẫn được nữa, liền đưa mắt ra hiệu cho năm lão mặc hoàng bào, nói:

- Chúng ta vào trong đi!

Dứt lời định bước đi!

- Đứng lại!

Tây Phật Lam Sa hét lớn, ngăn lão lại, rồi quát:

Đầu tiên ta đã có ý vào để xem xét nhưng ngươi cố ý bày trò ngăn cản. Nay có kẻ đã vào Mộng Tiên Hiệp cốc, ngươi sao lại vội vã vào theo, lẽ nào các ngươi muốn âm mưu gì đây!

Hoàng Bào Lão Nhân quát lại:

- Túc cười thật! Vào cốc hay không là việc của ta, còn ngươi có muốn theo hay không là việc của ngươi, lẽ nào ngươi cấm chúng ta được chắc?

Nói xong, lão quay đầu bước theo con đường hẹp nọ, tiến vào cốc.

Tây Phật Lam Sa thấy vậy liền phất tay ra hiệu cho Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân Diện La Hán cùng bám theo, lão vừa đi vừa nói:

- Ta xem các ngươi định bày trò quỷ gì?

Hoàng Bào Lão Nhân đi trước giả như không nghe, cứ cắm đầu bước đi, lát sau đã đi tới con đường nhỏ nọ, tiến vào trong cốc!

Trong Mộng Tiên Hiệp có sương mờ mịt, nội trong năm trượng không nhìn được mặt người đối diện, Hoàng Bào Lão Nhân vừa tiến vào trong, nhất thời không thấy Tần Lãm Phong và đám người đã đi đâu!

Tây Phật Lam Sa vẫn bám sát theo Hoàng Bào Lão Nhân, không rời nửa bước.

Hoàng Bào Lão Nhân dừng bước, tức giận quay lại hỏi:

- Người sao cứ theo dõi ta mãi vậy?
- Có vậy mà cũng hỏi, đương nhiên là sợ người bỏ trốn rồi!
- Hay lắm! Vậy người cứ chờ xem!

Hoàng Bào Lão Nhân nói xong, lại quay đầu về phía mười hai tên lam nhân dẫn dò.

- Các người mau đi bảo vệ Tiên Viên động phủ, đợi ta đuổi hòa thượng này sẽ đến sau!
- Tuân lệnh Đường chủ!

Mười hai tên Lam nhân ứng lệnh "dạ" lên một tiếng, rồi quay đầu phóng đi.

- Dễ để bỏ chạy vậy!

Tây Phật Lam Sa quát lên, lướt đến trên đầu mười hai tên Lam Y Nhân nọ!

Hoàng Bào Lão Nhân đưa tay ngăn lại nói:

- Người không phải muốn theo dõi ta. Sao bây giờ lại ngăn cản bọn chúng?

Tây Phật Lam Sa cười nhạt nói:

Các người cạy động người, cố ý phân lực lượng dụ dỗ đối phương để bọn ta không kịp tiếp ứng cho nhau... Báo cho người biết việc này người làm không nổi đâu!

Hoàng Bào Lão Nhân tức giận thóa mạ:

- Tên hòa thượng thú kia, không cho người thấy lợi hại người không biết trời cao đất rộng, tiếp chiêu!

Chưa dứt lời lão đã đẩy ra một chưởng nhanh như điện xẹt!

Tây Phật Lam Sa liếc thấy mười hai tên Lam Y Nhân đã mất bóng không còn tâm trí nào để giao đấu, liền lách người tránh khỏi ngọn chưởng, thi triển thân pháp, loang loáng, phóng mình đuổi theo!

Bởi vì sương mù trong cốc dày đặc, bạn chế tầm nhìn nên Tây Phật Lam Sa vừa ra khỏi con đường chật hẹp, thì không thấy bóng dáng của bọn Lam Y Nhân đâu cả, lão tức tối đành quay trở lại.

Bỗng Tây Phật Lam Sa nghe thấy trước mặt có tiếng xôn xao, bèn tiến lại để xem.

Vừa đến gần, vật đầu tiên đập vào mắt lão là một hang động rêu xanh phủ khắp xung quanh, trên cửa động hiện lên một hán chữ lớn lờ mờ.

TIÊN VIÊN ĐỘNG PHỦ

Trước cửa động là Tần Lãm Phong mười hai tên Lam Y Nhân lúc này đang tranh cãi rất hăng!

Mười hai tên Lam Y Nhân xếp thành hàng chữ nhất, chặn trước cửa động, quay mặt về phía Tần Lãm Phong nói:

- Người nếu muốn xuất chưởng, đánh bể cửa động, thì đừng trách tất cả chúng liên thủ thí mạng với người.

Tần Lãm Phong cất tiếng cười lớn, nói:

- Các người quả không biết trời cao đất dày là gì! Dù có hợp sức mười hai người các người cũng đỡ không nổi một chưởng của tại hạ, ta khuyên các người mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách sao đó!

Một tên trong bọn lên tiếng:

- Chúng ra phụng mệnh trấn giữ ở đây, dù máu có chảy đầy đất, cũng quyết không để người phá cửa động được!

Tần Lãm Phong không muốn tạo thêm nghiệp kiếp, nghe thấy thấy do dự hồi lâu!

Hắc Hải Ngao Đông Không lên tiếng xen vào:

- Tần thiếu hiệp, lũ người này đã ngu muội, cố chấp, thiếu hiệp cũng nên vì đại cuộc võ lâm mà ra tay đi!

- Đúng đó! Xã Đạo ta là người đầu tiên tán thành!

Mọi người đứng xung quanh cũng đồng loạt cất tiếng phụ họa!

Tần Lãm Phong mặt lại hướng về phía bọn Lam Y Nhân lên tiếng cảnh cáo:

- Tại hạ cho các vị một cơ hội cuối cùng nếu không mau tránh ra thì đừng có trách tại hạ tàn ác.

- Đừng nhiều lời nữa, có bản lãnh cứ ra tay đi!

- Vậy các ngươi cũng đừng oán trách ta!

Tần Lâm Phong dứt lời, song chưởng từ từ đưa lên!...

- Dừng tay!

Bất chợt một tiếng hét khô cốc vang lên, Tần Lâm Phong liền quay đầu lại.

Thì ra Hoàng Bào Lão Nhân dắt theo lũ người Ngũ Âm Giáo cũng vừa bước đến!

Hoàng Bào Lão Nhân bước đến chỗ mười hai tên Lam Y Nhân nọ, lên tiếng:

- Các ngươi hãy lui ra, hãn muốn dùng chưởng lực để mở cửa động, vậy cứ để thử xem!

Lão dứt lời, khinh bỉ nhìn Tần Lâm Phong.

Mười hai tên Lam Y Nhân tuân lệnh đứng qua một bên.

Tần Lâm Phong quay mặt về phía Hoàng Y Lão Nhân, nhếch mép cười nói:

- Căn cứ theo sự suy đoán của tại hạ cửa động này dày ít nhất cũng trên hai tấc nặng hơn ngàn cân, lẽ nào tôn giá cho rằng tại hạ không thể mở được?

Hoàng Bào Lão Nhân mặt lộ vẻ gian trá nói:

- Dù cho có mở được cửa động cũng hao tổn không ít chân khí, không tin ngươi cứ thử xem!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn kỹ cửa động lần nữa rồi quay về phía Hoàng Bào Lão Nhân nói:

- Tại hạ tự tin nội trong ba chưởng có thể mở được cửa động, tôn giá dám hỏi có dám đánh cá không?

- Việc này không cần phải đánh cá, nếu mở không được thì chẳng nói làm gì, còn nếu mở được bất luận kẻ nào có muốn vào động cũng phải vượt qua cửa ải là lão phu đây!

Tây Phật Lam Sa lúc đầu chưởng với chàng ở Hoàng Hà đã biết rõ công lực của chàng, với một chưởng có thể biến đá thành cát cho nên đối với việc chàng dùng chưởng để mở cửa động, lão không chút hoài nghi nghe thấy Hoàng Bào Lão Nhân nói vậy, bất giác nộ khí bùng bùng, lão bước lên một bước nói:

- Tần Thiếu Hiệp, thiếu hiệp cứ việc gia công mở cửa động, còn sau khi mở xong, người nào dám ngăn cản xin cứ để cho Phật Lam Sa ta xử lý!

Lão dứt lời, trợn mắt nhìn Hoàng Bào Lão Nhân!

Hoàng Bào Lão Nhân cũng nhìn lại lão mà không lên tiếng:

Tần Lâm Phong liền nói:

- Hay lắm! Bây giờ tại hạ ra tay đây!

Chàng dứt lời, miệng hét lớn, hóp một luồng chân khí vào đan điền, công lực từ từ dồn lên hai tay, hét lên một tiếng, nhắm cửa động quét ra một chưởng...

Chưởng lực mềm mại nhẹ nhàng như không có chút hơi sức nào, lần một tiếng gió rít cũng không có!

Hoàng Bào Lão Nhân đang nhếch miệng cười thâm!

Bỗng:

- "Ầm!" một tiếng chấn động thách cốc, đá vụn rơi lã chã, cánh cửa sắt nặng ngàn cân đã bị chưởng của chàng đánh bể làm đôi, sức chưởng cuốn vào trong, gặp phải vách đá, dội trở lại, thổi tung quần áo của những người xung quanh đó bay phần phật!

Lũ người Ngũ Âm Giáo kể cả Hoàng Bào Lão Nhân chứng kiến một chưởng này chỉ biết đứng sững, chôn chân trên mặt đất, miệng há hốc, lưỡi cứng lại cơ hồ như không ra tiếng!

Tây Phật Lam Sa cũng bội phục vạn phần!

Tần Lâm Phong sắc mặt vẫn bình thản quay về phía Tây Phật Lam Sa nói:

- Tại hạ tay chưa lấy lại được cây Lang Nha Bổng, trả cho thiền sư, hôm nay động chứa vật báu võ lâm đã được mở, lão thiền sư có thể yên tâm. Tại hạ mời thiền sư vào Tiên Viên động phủ để xem xét, nếu người nào ngăn trở cứ để đó cho tại hạ!

Lời nói đầy lòng hiệp nghĩa khiến Tây Phật Lam Sa nghe xong cảm phục!

Hoàng Bào Lão Nhân đứng bên cạnh vẫn mở miệng cười không có ý gì ra vẻ ngăn cản.

Tây Phật Lam Sa tưởng lão khiếp sợ oai phong vừa rồi của Tần Lâm Phong, nên cũng không thềm để ý đến, chấp tay hướng về phía Tần Lâm Phong đa tạ, rồi cùng với Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân Diện Là Hán tiến vào Tiên Viên động phủ.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đột nhiên lên tiếng hỏi Tần Lâm Phong:

- Phong ca, huynh làm thế nào biết được trong Tiên Viên động phủ có chứa báu vật võ lâm?

Tần Lâm Phong cũng hơi ngạc nhiên với câu hỏi này liền đáp:

- Nếu đây không phải là nơi cất giấu báu vật võ lâm bà tất giáo chủ Ngũ Âm Giáo phải nhiều người đến bảo vệ như vậy?

Hoàng Y Thiếu Nữ lắc đầu nói:

- Tuy vậy, nhưng xem điệu bộ của chúng hình như không phải đến đây canh giữ động phủ, mà là để cười chúng ta!

Nàng dứt lời đưa tay chỉ về đám người Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong nghe đến đây bất giác giật mình!

Phong Tăng và mọi người cũng cảm thấy nàng lời nói Hoàng Y Thiếu Nữ rất có lý!

Lúc này bỗng trong đám sương mù trước cửa động phủ chợt xuất hiện một người, chính là Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu.

Thác Thiên Thần Quân bước đến đưa mắt nhìn phong cảnh xung quanh rồi quay về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Tần Thiếu Hiệp, có chuyện gì ở đây mà mọi người phải tranh luận thế?

Tần Lâm Phong vội hỏi lại:

- Du Bang chủ đến thật đúng lúc, có phải Tiền Viên động phủ này là nơi cất giấu báu vật?

Thác Thiên Thần Quân lại đưa mắt nhìn kỹ một lượt phong cảnh bên ngoài Tiền Viên động phủ, rồi lắc đầu đáp:

- Không giống hôm đó dưới ánh trăng lúc Giáo chủ Ngũ Âm Giáo mở tấm bản đồ da dê ra xem, Du Mỗ cũng nhìn trộm được, địa thế trong đó không giống như nơi đây!

Mọi người nghe đến đây biết đã lại mắc lừa!

Duy chỉ có Hoàng Bào Lão Nhân mặt vẫn điểm nụ cười đắc ý!

Chỉ thấy lão phát tay ra hiệu cho thuộc hạ nói:

- Chúng ta về thôi!

Lão Hóa Tử liền bước lên ngăn lại nói:

- Các ngươi muốn đi đâu phải là dễ!

Hoàng Bào Lão Nhân trừng mắt nhìn Lão Hóa Tử quát:

- Các ngươi mà cũng dám ngăn cản bốn gia hả!

- Đương nhiên rồi!

Hoàng bào Lão Nhân đột nhiên phá lên, rồi lại tức giận quát lớn:

- Tên Xú Hóa Tử thối tha kia, ngươi được bao nhiêu công lực mà dám cuồng ngôn, hãy tiếp thử một chiêu của bốn tọa!

Lão dứt lời, song chưởng đã quét ra nhanh như điện chớp.

Lão Hóa Tử lách người đưa tay chụp lấy mạch môn của đối phương, Hoàng Bào Lão Nhân liền thu tay về, Lão Hóa Tử liền phóng mình lên trước, chớp mắt đã đánh ra tám chưởng.

Cả hai đều là những tay cao thủ thượng thừa, khiến quanh đó chu vi một trượng, tiếng gió rít rợn người, hai phe cũng xông lên giao chiến!

Phong Tăng giao đấu với Ngọc Điện La Sát Ôn Tử Kỳ!

Xã Đạo và Thác Thiên Thần Quân chặn lấy năm lão già mặc hoàng bào!

Bảo chủ Đồng Không cùng với Châu Hồng và Bát Điện Tỳ Hưu Đinh Ngao bị mười hai tên Lam Y Nhân vây tròn lại tấn công tới đáp.

Rồi thì hai bên chia làm bốn nhóm, giao chiến kịch liệt nhất thời khó mà phân biệt thắng thua.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ thấy tình hình trước mắt cũng không có gì nguy hiểm, liền phóng người vào trong Thạch Động để xem xét, bên trong hàn khí lơ mờ, tối đen như mực không chút ánh sáng, nếu không có ta nhờ có nội công cao cường vận lực vào nhỡn tuyến sắc bén, cũng khó mà bước đi được!

Tần Lâm Phong nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, tả chưởng đưa lên như thế, đề phòng bị tập kích bất ngờ, nhắm hướng động phủ chậm chậm bước đi.

Không ngờ trong động sâu hun hút, hai người phải đi hơn một canh giờ, mới ra được cửa bên kia của thạch động, may mắn vì không gặp một trở ngại nào!

Hai người vừa ra khỏi thạch động đưa mắt nhìn, bất chợt kinh ngạc!

Vốn là sau con đường đá dài hun hút một nơi cảnh sắc thần tiên, hoa cỏ xinh tươi mọc đầy trên đất, trên vách núi có một dòng thác bạc đang đổ xuống một hồ nước, long lanh như ngọc châu, so với cảnh sắc âm u ở phía đầu bên kia thạch động quả là một trời một vực!

Cảnh đẹp bày ra trước mặt khiến tim con nít của Hoàng Y Thiếu Nữ lại trở dậy cười nói luôn miệng!

Nàng đưa mắt nhìn một cái cây thân thấp cách đó không xa, trên cành trĩu nặng quả đỏ ước bằng quả trứng liền lên tiếng:

- Phong ca, mau hai chúng xuống cho muội!

Nàng vừa dứt lời rồi nắm tay Tần Lãm Phong nhìn về phía cái cây nọ!

Tần Lãm Phong vẫn đứng yên bất động, ôn tồn khuyên giải:

- Thanh muội, chúng ta đến đây là để cứu tra tin tức giáo chủ Ngũ Âm Giáo chứ không phải là đi viễn cảnh, hai ta hãy mau đi tìm thầy trò Tây Phật Lam Sa đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe chàng nhắc nhở chợt bừng tỉnh nói:

- Phải đó, Phong ca nếu huynh không nhắc muội cũng quên mất, chúng ta đi!

Tần Lãm Phong thấy điệu bộ của nàng đáng yêu như vậy, cũng phì cười, rồi tiến đến thân cây trước mặt đưa tay hái xuống bốn trái màu đỏ, đưa về phía Hoàng Y Thiếu Nữ!

Hoàng Y Thiếu Nữ gơ tay đón lấy mấy trái, thích thú nghịch ngợm, vẫn chưa muốn ăn!

Tần Lãm Phong thấy vậy mỉm cười đưa nốt hai trái còn lại cho nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy Phong ca thương mình như vậy bèn lấy hai trái trong tay đưa cho chàng ăn, còn mình cũng tự đưa lên miệng ăn!

Quả đỏ vừa vào miệng, một mùi thơm ngọt dịu lan nhanh theo cuống họng xuống bụng.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ cây nói:

- Phong ca nơi đây quả ngọt nhiều như vậy, nếu bỏ đi thật uổng phí, chi bằng hái xuống một ít, mang cho Lão Hóa Tử thúc thúc và mọi người cùng thưởng thức tuy việc cần là phải tìm cho được thầy trò Tây Phật Lam Sa.

Tần Lãm Phong thấy nàng nũng nịu lên tiếng đành phải mỉm cười gật đầu đồng ý.

Hoàng Y Thiếu Nữ lấy trong người một cái khăn miệng hơn hờ cười nói, bước đi hái lấy mấy trái rồi bọc lại cho vào trong người...

- o O o -